2591

ו"ח סי

: סעס

ת חרי

ילים שילו:

ביח

וכן כלמשין מתפכין כו כדי לאכול מלם לחיאבון עור: ומורי ססרע"ו מורה להחוות לדרור לאב בערב הפסחוכשם מהרי"ל במסר"ם לככורום להתענות כיום ה' כשחל פסח בח' כשכת ואמר שכן סוא גם' סרוקה וסים מורס להם לסעום מידי ביום ה' בין השמשות אי לא מצו מצערו נפשייהו כין מענית זה למענים

דפורים: סכי ססיבת ימין אינה הסיבה מפני שוריך לאכול

חרושי אנשי שם לרבנן סיא חביבא סיא סמצום דסא אמרי' רב ששת סום יחיב בתעניתה כולי מעלי יומה דפסחה רי איתה בירושלתי מביתו באשר" בפלכם והרץ מביתו למעלה בס"פ אנו לה סים חוכל לה שוכרין חמד ולא מום כל ביום המן לא אכיל משים דכתיב לא תשחם על חמן דם זכחי ומכוס דרכי יסודה כן בתירא פסים מכשיר בפסת ששחשו ומנס נמי לא אכיל משום דר' לוי דאמר כאוכל מנכ בש"פ דביינו מזמן בכשר לשהיסת פסח כאיני כו' נשחיקת פסח כחים כוי וז'ל סרץ שם אכל לדידן דלא מחסר חמן מדאוריי' אלא מהצות ולמעלם א'נ מסוף ד' מדרבכן אפשר דמצה נמי לא מיתסרא אלא מכאי זימנא ואילד מכ"ל וסיינו דמסיק סכם סילכך מנקע להומרא סילכך מנקס לה עדיף ולטעמים סמוך למנחם קטנם חכן אכל קודם לכן מותר וסכל לפי מם שכוא אדם דכא אמרינן רב ששת סום יתיב בתעניתא כולי יומא משום דאיסטנים כוכ כו': (ג) מהר"ץ שפירא עיין כמ"ש סרו"ף לעיל (סי' פשע"ח בר"ן ד"ס אם) כי נכאה דברי הר"ו

מוכח דכה מביה שם מים

כחן וסוח דשתם רובה דכסח ולום פי' דסוח ס'ל

שהפריש עליה בחוך אותן ג' ימים הוי מחוקן ואת"ל בתר טעמא אזלינן (ובתר) דטעמיה עקר כלומר לאלתר אם סלק ידו הוי ריחיה חלא א הככורות מפטין במר שהפריש עליה בחוך אותן ג' ימים הוי מחוקן ואת"ל בתר טעמא אזלינן (ובתר) דטעמיה עקר וטעמיה המרא כלומר שמשהוא מתחיל להחמין אינו נעשה חומן גמור בריחא וטעמא עד ג' ימים: מכאן ואילך ספק שמא כשהפריש עליה היה כבר זה חומן ונמלא תורם מן החומן על היין והוי ליה ממין על שאינו מינו דלענין הרומה לכ"ע תרי מיני נינהו: ואע"ב דפליג ר' יהושע בן לוי ואמר ריחיה חלא וטעמיה חמרא חלא ולא ידעי' כמאן מינייהו קא פשיע רב יוסף משום דמתניתין דאייחינן איכא לפרושי בפירושה גר מצוה אחרינא דאחיא כר' יהושע בן לוי 4//77 תורה אור

וכדאיתא התם בגמ': חלא דאיסורא לגו חמרא דהיתירא דברי הכל בנותן טעם דהו"ל מין בשה"מ חמראלגו הלה אביי אמר במשהו ריחיה חלא וטעמיה חמרא חלא פירוש דחמרא דאתי לגו חמרת חנת פירוש דחמרת דחתי נגו מד אהר הבריקה חלא שד דלאמטי ליה נקטליה לריחא ניאם דואי אין ה דחלא ודיניה כחלא והוה ליה כמין במינו ובמשהו דמיירי ביין נסך או ב רשנים פיתם דמשם בטבל: ורבא אמר בטתן טעם ריחיה חלא ושעמיה חמרא חמרא והוה ליה חלא וטעמיה חמרא חמרא והוה ליה כמין בשאינו מינו ובנותן טעם וקי"ל ימיני יסס פל ימינו ורש" פרס ברביע ולפי זה אין כרבא: רשבורים דרמא עלייהו פירש כרכינו ולפי זם אין מיא לא מברכין עלייהו בפה"ג.פירוש ולססינת אשם המברסים מים כה חובר כן עריה בפסף בל מים מפני שאימת בפלם כל היכא דלא רמא תלתא ואתא פלים ולפי זה אלמנה כל היכח זמו למו למו החיבור בשמרים וגרושה פני השוכה וכי בא ארכעה: [ביותן דוקא בשמרים וגרושה פני השוכה וכי א ארכעה: בנו של בשמרים הגדרכים בגת ע"י בתר ששה דאשה (מוגא ולפי ארכה בגת של המא דאשה לשומה ולפי קורה שהקורה דוחקת ומוליחה כל זם כל חשם אין צריכם לחלוחית שבחם אבל בפורלני שלנו שהן נדרכים ברגלי אדם ורמי בהו מיא והיין נמשך מאיליו לא אמריכן הכי שהרי ברוב הפעמים אינו מולא כדי מדתו ואפילו הכי חמרא מעליא הוא לפי שהפורלנים עלמן בולעין היין הוא לפי שהפורלנים עלמן בולעין היין והיין זולא הלכך הכל לפי טעמו וריקו: (א) מהרץ צ'יש דהל בגמי והיין זולא הלכך הכל לפי טעמו וריקו: לא מהי להפשק אתי למיכל מלה אכילה להילה קשנה מן וליכ הלאש: בסה . ואכילה גםה לא (ב)שה"ש אע"ג דפפיקא

שמה אכילה בין לענין מלות בין לענין במסכת יומח במסכת יומח שׁ (דף פ:) דהאוכל אכילה גסה [ביה"כ ליוד אין בינות כמי אמרי׳ דהאוכל משום דאיםטנים סום וכן אפרי ומה דפסחא תרומה אכילה גסה] אינו חייב משום איכל אלא משום מזיק: אכילה גסה. היינו כל שאכל קודם לכן כ"כ שאינו יכול לאכול לאחר מכן אלא בקושי אבל טפי ומשום הכי פסח וקדשים אין נאכלים אלא על השובע כלומר אחר אכילה] כדרך כל מאכל חשוב שהוא בה לבסוף אבל מלה ומרור אין מלותן בכך אלא אי בעי הכי ואי בעי הכי והכי איתא בספרי: ראיבעיא לן בגמרא (א) האי סמוך למכחה אי סמוך למנחה גדולה אי סמוך למנחה קטנה ולא איפשיטא הילכך מינקיט לחומרא עדיף (ב): ואע"ם שחין ראיה לדבר . דאכילה ממשכת אכילה זכר קלת יש לדבר:נירו לכם ניר.חרשו הקרקע כדי שתקבל הזריעה שהרי אינה חרושה ופתוחה אינה מקבלתה אף אדם האוכל דברים שחינן משביעין אותו פותחין את בני מטיו ומרחיבין אותן ומקבל מאכל של סעודה אח"כ לתאבון: מלה לריכה ספרות מות כ להינה בל מצוה לילה כפותרין זה את זה ומה הסיבה . כשאוכל מצה של מצוה לילה בחורצו לשיל ניחם שה הראשון: מרור אין לריך הסיבה. לפי שהוא זכר לעבדות: דההיא שעתא כאן וסוא דשתם

כל שלשה ימים (ח) הראשונים ודאי(יין) מכאן ואילך ספק מאי קאמר אמר רבי יוחגן הכי קאמר כל שלשה ימים הראשונים ודאי יין מכאן ואילך ספק מאי מעמא חמרא מעילאי עקר והאי מעמיה ולא עקר ואם תימצי לומר בתר דמעמיה עקר הוה ריחיה חלא ומעמיה חמרא וכל דריחיה חלא ומעמיה חמרא חמרא ואע"ג דפליג ר' יהושע בן לוי ואמר ריחיה חלא ומעמיה חמרא חלא ולא ידעינן כמאן מינייהו קא פשיט רב יוסף הא אשכחן אביי ורבא דאיפליגו בהאי פלוגתא בע"ז בפ' השוכר את הפועל* (א) דאיתמר חלא בגו חמרא דברי הכל בנותן מעם חמרא בגו חלא אביי אמר במשהו ריחיה חלא ומעמיה חמרא חלא ורבא אמר בנותן מעם ריחיה חלא ומעמיה חמרא חמרא וקי"ל דהלכתא כותיה דרבא וכיון, דקם לה רבי יותנן כרבא ורבי יהושע בן לוי כאביי ממילא שמעינן דהלכתא כר' יוחנן ושמרים דרמא עלייהו מיאאף על גב דאית כהו מעם יין לא מברכיו סלוג תלת מיה להו חמרה סול: שתהן חי - שלה כי ליידו בורא פרי הגפן דאמרינן* בעא מיניה רב נחמן מר' חייא שמרים שיש בהן מעם יין מהוא"ל מי סברת חמרא הוא קיוהא בעלמא משפ הוא: "סמוך למנחה א לא יאכל אדם עד

יף פו: שתחשך וכו': *מאי מעמא דילמא אתי למיכל מצה אכילה גסה אמר רב אסי אבל ממבל הוא במיני תרגימא פירוש ממבל ממפל כלומר מעביר פתו במיני תרגימא כגון פירות וקשניות וכיוצא בהן ר' צדוק משבל בירקי תניא נמי הכי השמש ממבל בבני מעים ונותן לפני האורחים ואע״פ שאין ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר °נירו לכם ניר ואל תזרעו אל קוצים רבא הוה שתי חמרא כל מעלי יומא דפיסחא כי היכי דגריר ליה ללביה כי היכי דתתהני ליה מצה לאורתא: *ואפילו עני שבישראל לא יאכל עד ישיסב: איתמר מצה צריכה השפאעל השובע ודאי שמה אכילה [וחשיבה הסיבה מרור לא צריך הסיבה יין איתמר משמיה דרב נחמן צריך הסיבה ואיתמר משמיה דרב נחמן לא צריך הסיבה ולא פליני הא בתרי כסי קמאי והא בתרי כסי בתראי אמרי לה להאיגיסא ואמרי לה להאיגיסא אמרי לה להאיגיסא תרי כסי בתראי בעיהסיבהדהוי לן חירות בתרי כסי קפאי לא בעי הסיבהדאכתי לא הויא לן חירות דאכתי עבדים קאמרינן ואמרי לה להאי גיסא תרי כפי קמאי בעו הסיבה דההיא שעתא הויא לן חירות תרי כסי בתראי לא בעי הסיבה דמאי יקנו ע'בן דתוה הוה °והשתא דאיתמר הכי ואיתמר הכי כולהו צריכי הסיבה פרקדן לא שמיה הסיבה - הסיבת ימין לאו שמיה הסיבה ולא עוד אלא שמא יקדים קנה לושמ ואתי לידי סכנה אשה אינה צריכה הסיבה ואם אשה חשובה היא צריכה הסיבה בן אצל אביו צריך הסיבה תלמיד אצל רבו מאי ת"ש דאמר אביי כי הוינן בי מר הוה זגינן אבירכי דהדדי כי אתאן לבי רב יוסף אמר לן לא צריכיתו דמורא רבך כמורא שמים איבעיא להו שמש מאי ואסיקנא דצריך הסיבה אמר ר' יתושע בן לוי נשים חייבות בארבע כוסות הללו *שאף הן היו באותו הנס: אמר רב יהודה אמר שמואל ד' כוסות הללו צריך שיהא בהן כדי מויגת כום יפה שתאן חי יצא ידי ד' כוסות ולא יצא ידי חירות שתאן בבת אחת יצא ידי חירות ולא יצא ידי ארבע כוסות השקה מהן לכניו ולבני ביתו יצא אמר רב נחמן בר יצחק והוא דשתי רובא דכסא: ת״ר ד׳ כוסות הללו צריך שיהא בהם כדי רביעית אחד אגשים ואחד נשים ואחד תינוקות אמר רבי יהודה זכי

משתשי בחירות. שאומר הגדה: דשרת דאיתמר הכי ואיתמר הכי טולהו בעו הסיבה . ואע"ג דבעלמא קיימא לן איפכא דכל ספקא דרבכן לקולא הכא כיון דלאו מילתא דטירחא היא עבדינן לרווחא דמילתא כך פירשו ז"ל ולי נראה דעל כרחך [בעי] למיעבד הסיבה בסולח דאי ניזיל לקולא אמאי נקיל בהני טפי מהני ואי נקיל בתרוייהו הא מיעקרא מלות הסיבה לגמרי: פרקדן לא שמה הסיבה. מוכח בפרק המוכר את הספינה (דף עד.) שהשוכב על ערפו נקרא פרקדן דאמרינן התם גבי מתי מדבר דהוו גנו אפרקיד והוה עבר טייעא כי רכיב גמלא מוסי כרעייהו מיהו אפשר שהשוכב על פניו ג"כ נקרא פרקדן ובתרוייהו אימה לטעמא שמא יקדים קנה לושם: הסיבת ימין לא שמה הסיבה.
שהרי צריך לאשול בימינו ולא עוד וכו' אפרקדן קאי: אשה אינה צריכה הסיבה. לפי שמשמשת לבעלה: ישור הן היו בפוח הנה בירושל שהרי צריך לאשול בימינו ולא עוד וכו' אפרקדן קאי: אשה אינה צריכה המיבה. לפי שמשמשת לבעלה: ישור הכי פטורות דהויא לה מלות
בירושלמי שאף הן היו בספק כלותר בספק סכנה ודטומיה אמרי' גבי מטכה ומגילה ודוקא מהאי מעמא הא לחו הכי פטורות דהויא לה מלות
ששה שהזמן גרמא וכי היכי דבדאוריימא פטור הכי נמי בדרבנן דכל דתקון רבנן כעין דאוריימא תקון: בדאוריימא פטור הכי נמי בדרבנן דכל דתקון רבנן בעין דאוריימא מקון: בדאוריימא פטור הבינות לו עוד היינו היינות היינו היינו היינו היינו היינות היינו ברכת המזון וקרי ליה סום יפה משום די' דברים נאמרו בסום של ברכה כדאיתא בפרק שלשה שאכני (דף גה) ושישרו רובע רבישית לוג יין חי כדי שימזגט ויעמד על רבישית דכל חמרא דלא דרי על חד תלתא מיא לאו חמרא הוא: שראון מי . שלא מזגן ילא וכגון שיש בכל סום רבישית לוג דבבליר מרבישית לאו כלום הוא דכי היכי דבמזוג בשינן רבישים בין הכל הכי נמי בחי בשינן רבישית: ידי חירות לא ילאו. כלומר שלא קיים מנוה מן המובחר ומיהו איט לריך לחזור ולשחות ארבעה כוסות: שתאן בבת אחת.לאו בחדא כסא דהא לא לריכה למימר שהרי הכוסות ה שומור לחיות אנו להת שומור לחיולה ואחילו גדול כמה אינו נידוו אלא ככום אחד אלא הכי קאמר שאם שחאן סמוכין בזה

מסבל-יכול אדם לטבל ולאכול: מיני תרגימא. פירות והא דנקם משבל לפי שכל מאכלה - סים ע"י פיבול: בירקי - סים אוכל ירקות מו המנחה ולמעלה לפי שאינו משביע: בני מעיים · מה שדרך השמש לעשות רשאי לאכול מהן מן המנחה ולמעלה דהואיל והוא עוסק בהן מנערי ליה אי לא אכיל ואי אכיל לא משביעין ליה: נירו לכם ניר · כשאתם סורחים אז תפרחו בדבר שתוכלו ליהנות בו ושמש שפרח בסעודה ובבית המשבחים אם אינו נהנה מוער ליה: הסיבה - על שמאל: מוה לריכה הסיבה - כבני חורין שהיא זכר לנאולה: מרור אין זריך הסיבה- שהוא זכר לעבדות: פרקדן . שוכב על ערפו ופניו למעלה: שמא יקדים - אפרקדן קאי שמתוך שטארו שוחם לאחריי כובע השותם את פי הקנה . עם פו נפתח ומתגולל למעלה והקנה פושם למעלה והמאכל נכנס לתוכו ונחנק: הוה זגינן . נשענין : אבירכי - כל אחד על ברך חבירו : שחף הן היו באותו הנס . כדאמרי׳ במסכת ו"ו נמהה: סופה שבשכר נשים לדקניות שבאותו הדור נגאלו וכן גבי מקרא מגילה אמריגן הכי (ב)ומשום דע"י אסתר היה וכן גבי נר הנוכה ע"י מרים ויהודית: כום יפה - כום ברכת המזון ושיעורו רובע [רביעית] הלוג שהוא

רביעית הקב כדי שימזנגו ויטמוד על הרביעית "הקב דכל חמרא דלא דרי על חד

מזג במים: בבת החת - עירם הרבעה לתוך אחד : לא יצא ידי חירות . כלומר שלא קיים מצוה שלימה: ואחד תינוקות .